

s tím spojených. Podle § 1295 obč. zák. může škoda, jejíž náhradou je škůdce poškozenému povinen, býti způsobena přestoupením povinnosti smluvní neb bez vztahu ke smlouvě. Dovolatelka domáhá se splnění smlouvy ve prospěch její uzavřené. Avšak tento právní důvod neobstojí a není třeba řešiti otázku, zda by dovolatelce byl vznikl bezprostřední nárok proti žalovanému ze smlouvy v její prospěch uzavřené podle druhého odstavce § 881 obč. zák., neboť tvrzená smlouva, i kdyby byla ujednána, je nicotná, jak správně vystihl odvolací soud, protože se přičí dobrým mravům, aby bylo za peníze upuštěno od soudního rozhodnutí, jímž by sporná otázka týkající se o s o b n í h o s t a v u žalobkyně byla rozhodnuta podle pravdy. Taková smlouva porušuje veřejný zájem na tom, aby byly najisto postaveny rodinné poměry dítěte v manželství zrozeného, kterýžto zájem zákon projevuje tím, že v § 158 obč. zák. stanoví poměrně krátkou lhůtu pro odpírání manželského původu a stanoví, že ani cizoložství matky, ani její tvrzení, že dítě jest nemanželské, nemohou o sobě zbaviti dítě práv manželského zrození. To platí plnou měrou o tvrzené smlouvě, již by byl naznačený veřejný zájem uveden vniveč.

Čís. 13385.

Prohlásil-li směnečný věřitel dlužníku, že akcepty budou rozděleny při splatnosti na malé směnky, nebyl oprávněn v době splatnosti směnku zažalovati, nýbrž byl povinen poskytnouti dlužníku možnost, by splácel dluh ve lhůtách, a přijati po případě na tyto lhůty nové směnky. Nemohly-li se strany v t o m t o s m ě r u dohodnouti, nelze z toho dovodovati, že zůstalo při splatnosti směnky, nýbrž náleželo věřiteli, by ponechal soudci podle obdoby § 904 obč. zák., by podle slušnosti určil dobu plnění.

(Rozh. ze dne 22. března 1934, Rv II 142/34.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán o b ě m a n i ž š í m i s o u d y v platnosti.

N e j v y š š í s o u d směnečný platební příkaz zrušil.

D ů v o d y :

Podle zjištění odvolacího soudu učiněného na základě předložené korespondence prohlásila dovolatelka dopisem ze dne 1. srpna 1932, že nemůže podepsati směnky jí zaslané vzhledem na neutěšené poměry hospodářské a žádala, aby jí bylo umožněno, spláceti dluh v měsíčních lhůtách po 250 markách. Nato prohlásila žalobkyně dopisy ze dne 13. srpna a 19. srpna 1932, že oba akcepty budou rozděleny při splatnosti na malé směnky, by tedy dovolatelka jí zaslala oba akcepty, čemuž tato také vyhověla. Podle tohoto ujednání nebyla žalobkyně oprávněna žádati zaplacení zažalované směnky v den splatnosti dne 1. prosince 1932 a, dospěl-li odvolací soud k opačnému úsudku vzhledem k tomu, že ne-

bylo nic určitého ujednáno o výši splátek a že se strany ani dodatečně v tomto směru nedohodly, jest na omylu. Žalobkyně nebyla vzhledem na své prohlášení, že oba akcepty budou rozděleny při splatnosti na malé směnky, žádným způsobem oprávněna žádati zaplacení zažalované směnky v den splatnosti ve směnce vyznačený, nýbrž byla povinna poskytnouti dovolatelce možnost, spláceti dluh ve lhůtách a přijati po případě na tyto lhůty nové směnky. Nemohly-li se strany v tomto ohledu dohodnouti, nelze z toho vyvozovati důsledek, že zůstane při splatnosti směnky, neboť žalobkyně měla vždy možnost zmařiti takové nové ujednání, nýbrž náleželo žalobkyni, by ponechala soudci podle obdoby § 904 obč. zák., by podle slušnosti určil dobu plnění. Žalobkyně nebyla však oprávněna zažalovati spornou směnku.

Čís. 13386.

Prokázal-li vydražitel ve smyslu dražebních podmínek ještě ve lhůtě § 154 ex. ř., že věřitel, na jehož pohledávku z nejvyššího podání se dostane, jest srozuměn, by vydražitel dluh převzal a že je oprávněn tuto částku si sraziti na dospělou splátku na nejvyšší podání, sejde s povolené opětne dražby, není-li vydražitel ani jinak s plněním dražebních podmínek v prodlení.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, R I 156/34.)

K návrhu knihovního věřitele povolil soud první stolice opětnou dražbu nemovitostí. Rekursní soud k rekursu vydražitelů návrh na povolení opětne dražby zamítl. Důvody: Napadeným usnesením k návrhu knihovního věřitele firmy A. první soud povolil opětnou dražbu statku H., který byl přiklepnut stěžovatelům při dražbě dne 20. května 1933, a jako důvod povolení opětne dražby napadené usnesení uvádí, že podle dražebních podmínek měli vydražitelé složiti $\frac{1}{4}$ nejvyššího podání do 14 dnů a zbytek ve dvou stejných splátkách měsíčních, první nejpozději jeden měsíc, druhou nejpozději dva měsíce potom, co příklep nabyl právní moci. Na první splátku složili vydražitelé dne 3. června 1933 165.000 Kč, druhá splátka 247.000 Kč, která měla býti složena nejpozději do 4. února 1933 vydražiteli složena nebyla. Tento názor prvního soudu není správný a neodpovídá dražebním podmínkám, neboť první soud přehlédl, že podle dalšího obsahu dražebních podmínek usnesením prvního soudu ze dne 5. května 1933 schválených a vydražiteli podepsaných ve smyslu ustanovení § 171 druhý odstavec ex. ř. mohou se vydražitelé od složení dalších $\frac{3}{4}$ nejvyššího podání osvoboditi tím, že zástavní věřitelé, na jichž pohledávky z nejvyššího podání, jak jest předvídati, se dostane, projeví souhlas, aby vydražitel dluh převzal, a smí od obou posledních splátek býti odečteno, co vy-padá na kapitál pohledávek určených k převzetí. Navrhující firma A. ani netvrdila, tím méně prokázala, že vydražitelé této podmínce nevyhověli a výhody té nepoužili, a bylo povinností soudu první stolice před rozhodnutím o návrhu na povolení opětne dražby vhodným způsobem